

LA PORTA ESTRETA

per JOSEP M. ROVIRA BELLOSO

L'entrada per la *porta estreta* se'ns ofereix sobretot com la petita porta de la fe.

La fe ens fa abaixar el cap perquè exigeix tenir consciència clara que cap de nosaltres som Déu, ni podem posseir la veritat absoluta o la felicitat plena pel nostre compte.

La fe m'exigeix descentrar-me per poder estar centrat. M'exigeix no imaginar-me a mi mateix com a centre de l'univers. M'exigeix una visió de mi mateix com algú que dona i rep i que està situat en un dels infinits camins laterals del món, ja que només Déu és el centre que travessa tots els camins.

La fe m'exigeix saber-me pecador: saber que a la llarga escriuré de tort, malgrat que les ratlles siguin rectes. Saber que, si recorro tot el món carregat de raó, al final del viatge apareixeré orgullós i insolidari. Saber que imposar la meua llei i la meua estricta racionalitat a la complexitat de la vida, equival a crear víctimes: a oprimir els altres i empobrir-me a mi mateix. Saber escoltar, dialogar, estar disponible.

Així, doncs, la porta estreta coincideix amb la humilitat? Sí, i també amb la veritat. Amb la veritat que clama el salm 8: «Què és l'home perquè us en recordeu?. Quelcom d'això o tot això és la porta estreta de la fe.

Quan hom ha abaixat el front, per no topar amb la llinda de la llibertat dels altres i de la llibertat de Déu, pot dir en el gran convit de la vida de Déu: «En Vós, Senyor, confio, que no sigui confós per sempre». Perquè l'estretor de la fe s'expansiona en la immensitat de la confiança.